

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr.182.841 van 9 mei 2008

G./A. 163.202/VI-16.945

In zake: **THILMONT** Jean,

rue du Commerce 10
7812 Ligne,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Vice-Eerste
Minister en Minister van Binnenlandse Zaken.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 9 juni 2005 ingediende verzoekschrift, waarbij Jean THILMONT de nietigverklaring vordert van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2005, waarbij geweigerd wordt hem een identiteitskaart van bewakingsagent af te geven;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 april 2008, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 7 mei 2008;

Gehoord het verslag van de heer NIHOUL, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Henri LAQUAY, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer Philippe JAQUEMYNS, attaché, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Op 4 december 2002 slaagt verzoeker voor het examen betreffende de basisopleiding voor het uitvoerend personeel van bewakingsondernemingen en interne bewakingsdiensten en behaalt hij het bijbehorende algemeen bekwaamheidsattest. Op 11 juli 2003 wordt hij door de NV INITIAL SECURITY aangesteld als bewakingsagent. Op 5 januari 2004 behaalt verzoeker het bijzonder bekwaamheidsattest personencontrole.

2. Op 10 juli 2003 stemt verzoeker, die aangeeft dat hij "een uitvoerende functie uitoefent binnen een bewakingsonderneming, die bestaat in het toezicht op en de bescherming van roerende of onroerende goederen", in met het moraliteitsonderzoek voorgeschreven door de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten, die op 10 januari 2005 de wet tot regeling van de private en bijzondere veiligheid is geworden.

3. Op 18 juli 2003 vraagt de NV INITIAL SECURITY dat aan verzoeker een identificatiekaart wordt afgegeven.

4. Op 28 juli 2003 vragen de diensten van de verwerende partij aan de federale politie om in verband met verzoeker een moraliteitsonderzoek uit te voeren, dat ondertussen een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden geworden is.

5. Op 4 mei 2004 dient een hoofdinspecteur van de federale politie het verslag over het moraliteitsonderzoek in bij de diensten van de verwerende partij. In dat verslag wordt gesteld dat in verband met verzoekers moraliteit twee feiten kunnen worden aangehaald: een proces-verbaal BR. 21.87.100479-00 van 14 maart 2000 "betreffende een oplichtingszaak", waarbij verzoeker op een cd-rom het oorspronkelijke prijskaartje van 3.499 frank vervangen heeft door een prijskaartje van 899 frank en de diefstal toegegeven heeft; een proces-verbaal BR.43.26.314344-01 van 8 oktober 2001 betreffende het toebrengen van vrijwillige slagen en verwondingen aan een man die verkering had met zijn voormalige vriendin.

6. Op 7 mei 2004 laten de diensten van de verwerende partij verzoeker weten dat de minister van Binnenlandse Zaken van plan is hem de afgifte van een identificatiekaart te weigeren wegens het bestaan van de twee hiervoren genoemde processen-verbaal, dat het hem vrij staat kennis te nemen van het dossier binnen een termijn van vijftien dagen en dat hij over een termijn van dertig dagen beschikt om zijn opmerkingen kenbaar te maken.

7. Op 27 mei 2004 deelt verzoekers raadsman zijn opmerkingen mee aan de diensten van de verwerende partij. Met betrekking tot het eerste feit, stelt hij dat verzoeker de volledige verantwoordelijkheid op zich genomen heeft voor de poging tot oplichting, dat de feiten begaan zijn "uit verveling samen met zijn toenmalige vriendin", dat "de twee jonge mensen elkaar eigenlijk in de winkel het hoofd op hol hebben gebracht, hetgeen hen ertoe aangezet heeft die onbeduidende daad te begaan", dat dat feit geen aanleiding gegeven heeft tot enige strafrechtelijke veroordeling, enig vooronderzoek of strafonderzoek, dat, alles goed en wel beschouwd, gelet op de intrinsieke ernst van het feit, de gebeurtenis dateert van meer dan vier jaar geleden en dat het gaat om een "uitglijer". Wat het tweede feit betreft, merkt hij op dat de woordenwisseling dateert van bij de terugkeer uit vakantie in 2001 toen verzoeker zich uitgedaagd voelde door de nieuwe verhouding van zijn vriendin, dat sedert die plotselinge opstoot van woede alles weer goed is en dat het slachtoffer beaamt momenteel een goede verstandhouding te hebben met verzoeker die, zoals uit onderscheiden verklaringen gebleken is, een moeilijke

levensloop heeft gehad doordat hij door zijn ouders in de steek is gelaten en die zich geheel inzet voor het zoeken naar niet-gewelddadige oplossingen, onder andere via het bezielen van groepen jongeren.

Verzoekers raadsman besluit zijn opmerkingen door te onderstrepen dat een mogelijke weigeringsbeslissing volledig onevenredig zou zijn aan het nadeel dat hij daardoor zou lijden.

8. Op 1 juni 2004 bezorgt verzoekers raadsman nieuwe stukken aan de diensten van de verwerende partij, namelijk het bewijs waaruit blijkt dat hij geslaagd is voor een opleiding en het bewijs van bijscholing, waarvoor hij telkens een gemiddelde van 75% heeft behaald.

9. Op 1 september 2004 en 4 januari 2005 vraagt verzoekers raadsman aan de diensten van de verwerende partij welk gevolg gegeven is aan de opmerkingen die in mei 2004 zijn meegedeeld.

10. Op 25 januari 2005 neemt de minister van Binnenlandse Zaken het volgende besluit, dat de bestreden handeling vormt:

" Er is een aanvraag ingediend om voor u een identificatiekaart als bewakingsagent te verkrijgen. Om bewakingsactiviteiten te mogen uitoefenen, dient u te voldoen aan de voorwaarden vastgesteld in artikel 5 of 6 van de wet van 10 april 1990.

Een van die voorwaarden staat in artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet. In dat artikel wordt bepaald dat personen die een uitvoerende functie uitoefenen binnen een bewakingsonderneming, moeten voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden, die noodzakelijk zijn voor het uitoefenen van die functie, en geen feiten gepleegd mogen hebben die, zelfs als ze niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming aan de deontologie zijn en daardoor raken aan het vertrouwen in de betrokkene.

In artikel 7 wordt bepaald dat personen die aan het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden onderworpen worden, daartoe voorafgaandelijk en eenmalig, hun instemming moeten hebben gegeven. U heeft ermee ingestemd dat er zo'n veiligheidsonderzoek zou plaatshebben.

Het veiligheidsonderzoek dat door de politiediensten uitgevoerd is op verzoek van de beambten die ik heb aangesteld, heeft over u een aantal inlichtingen van juridische en administratieve aard opgeleverd, alsook gegevens over het beroep die van belang zijn voor de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden bedoeld in artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet en die vermeld staan in het verslag van Jean LEENDERS, verbindingsambtenaar van de federale politie (federale recherche);

Overwegende dat in het verslag over het veiligheidsonderzoek, opgesteld overeenkomstig artikel 7 van de voornoemde wet, inzonderheid het volgende proces-verbaal wordt vermeld:

- Proces-verbaal nummer BR. 21. 87.100479-00 betreffende een geval van oplichting;

Overwegende dat u bij een schrijven van 7 mei 2004 op de hoogte bent gebracht van de feiten die uiteengezet worden in dat proces-verbaal en van de beoogde maatregel; dat u ervan verwittigd bent dat u zich in alle stadia van de procedure kon laten bijstaan door een advocaat van uw keuze; dat u er eveneens van op de hoogte bent gebracht dat u enerzijds over een termijn van 15 werkdagen beschikte vanaf de datum waarop u die brief ontvangen heeft om kennis te nemen van uw dossier en er een kopie van te ontvangen en anderzijds over een termijn van 30 werkdagen om uw verweermiddelen kenbaar te maken bij een ter post aangetekende brief.

Overwegende dat u ons op 27 mei 2004 een brief heeft bezorgd uitgaande van uw raadsman waarin uw verweermiddelen worden uiteengezet, welke brief in ontvangst genomen is op 1 juni 2004;

Overwegende dat het proces-verbaal BR.21.87.100479-00, van 14 maart 2000, opgesteld is met betrekking tot een geval van oplichting;

Dat u op 14 maart 2000 samen met uw vriendin naar de MAKRO bent gegaan; dat u het prijskaartje van een cd-rom ter waarde van 3499 frank vervangen heeft door dat van een cd-rom ter waarde van 899 frank; dat nadat u langs de kassa's bent geweest, u door een bewakingsagent van de winkel gevraagd bent om hem te volgen naar zijn kantoor, teneinde u te verantwoorden voor de feiten;

Overwegende dat u tijdens uw verhoor de feiten toegegeven heeft en het volgende verklaard heeft ; "ik heb van een cd-rom het prijskaartje van 3499 frank vervangen door een prijskaartje met een lagere prijs";

Dat uw raadsman in uw brief met de verweermiddelen stelt dat "verzoeker de volledige verantwoordelijkheid op zich genomen heeft voor die poging tot oplichting, (...) en dat de twee jonge mensen elkaar eigenlijk in de winkel hebben uitgedaagd hetgeen hen ertoe gebracht heeft die onbeduidende daad te begaan";

Overwegende dat u in uw verweermiddelen betoogt dat de feiten van lang geleden dateren en dat ze beschouwd moeten worden als een "uitglijer"; dat bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden de minister van Binnenlandse Zaken evenwel rekening mag houden met heel het gerechtelijk verleden van de aanvrager; dat, in casu, de betrokkenheid bij oplichting in een warenhuis in 2000 van belang is bij de beoordeling van de voorwaarden waaraan het uitvoerend personeel van bewakingsondernemingen en van interne bewakingsdiensten moet voldoen;

Overwegende dat u tevens stelt dat u nooit veroordeeld bent voor die feiten;

Overwegende dat in dat verband moet worden verduidelijkt dat artikel 7 van de voornoemde wet bepaalt dat de aard van de gegevens die kunnen worden onderzocht in het kader van een veiligheidsonderzoek, betrekking heeft op inlichtingen van gerechtelijke of bestuurlijke politie en beroepsgegevens die van belang kunnen zijn bij de beoordeling of de betrokkene voldoet aan de

veiligheidsvoorwaarden en of hij geen feiten gepleegd heeft die, zelfs als er geen strafrechtelijke veroordeling op is gevolgd, een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie vormen en daardoor raken aan het vertrouwen in de betrokkene;

Dat aldus rekening gehouden kan worden met feiten die geen aanleiding gegeven hebben tot een strafrechtelijke veroordeling, alsook met feiten die niet vervolgd zijn of die geseponneerd zijn;

Overwegende dat betrokkenheid bij een poging tot oplichting in een warenhuis voldoende belangrijk is om mee in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden waaraan u moet voldoen krachtens artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet;

Overwegende dat de bewakingsondernemingen niet uitsluitend louter economische activiteiten uitoefenen, maar dat hun handelingen eveneens nauw verbonden zijn met de openbare orde; dat het uitvoerend personeel van bewakingsondernemingen en van interne bewakingsdiensten derhalve moet voldoen aan bepaalde vereisten en volgens de wetgever een profiel moet hebben dat past bij de bewakingsactiviteiten die zij uitoefenen;

Dat het uitvoerend personeel van de bewakingsondernemingen en van de interne bewakingsdiensten ertoe gehouden is respect te hebben voor de goederen die het bewaakt en beschermt;

Dat aldus het feit dat u betrokken was bij een poging tot oplichting in een warenhuis, bewijst dat u niet het gepaste profiel heeft om deel uit te maken van het personeel van een bewakingsonderneming of een interne bewakingsdienst;

Overwegende dat uw raadsman in uw verweermiddelen stelt dat mocht het toekennen van uw identificatiekaart geweigerd worden, u van mening zou zijn dat de getroffen maatregel buiten verhouding staat tot het nadeel dat u zou lijden;

Dat evenwel eraan herinnerd moet worden dat met het regelen van de sector privé- en bijzondere veiligheid, de wetgever deze sector heeft willen saneren en ervoor heeft willen zorgen dat alleen personen toegelaten worden die voldoen aan de voorwaarden bepaald in de wet van 10 april 1990;

Dat de voornoemde feiten, die u heeft toegegeven, van een aard zijn om de openbare orde en uw geloofwaardigheid te schaden, terwijl de wetgever heeft gestreefd naar een hoge mate van professionaliteit in de sector van de private veiligheid; dat de feiten eveneens aantonen dat u weinig belang hecht aan de grondrechten van uw medeburgers;

Overwegende dat de verantwoordelijkheid voor het behoud van de openbare orde en voor de bescherming van de burgers bij de minister van Binnenlandse Zaken berust; dat aangezien het om bewakingsactiviteiten gaat, ik de gemeenschap dus moet garanderen dat alleen personen die voldoende waarborgen bieden qua beroep en zedelijkheid, zich op het terrein van de private en bijzondere veiligheid zullen kunnen begeven;

Overwegende dat, ondanks de aanbevelingsbrieven die u ons heeft doen geworden samen met uw verweermiddelen, de voornoemde feiten aantonen dat u niet het geschikte profiel heeft om deel uit te maken van het uitvoerend personeel van een bewakingsonderneming of van een interne bewakingsdienst;

Overwegende dat u feiten gepleegd heeft die een ernstige tekortkoming aan de deontologie uitmaken en dat uw gedrag uw betrouwbaarheid en geloofwaardigheid ernstig schaadt;

Bijgevolg ben ik van oordeel dat de voornoemde feiten op zich reeds voldoende zijn om te concluderen dat u niet voldoet aan de veiligheidsvoorwaarden bepaald in artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet."

11. Aangezien deze beslissing op dezelfde dag ter kennis gebracht is op het adres van verzoeker, die inmiddels verhuisd was, is op 15 april 2005 een nieuwe kennisgeving geschied;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan "de schending van artikel 6 (eerste lid), 8/, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; dat hij betoogt dat in de bestreden handeling enkel nog sprake is van het proces-verbaal van 14 maart 2000 in verband met oplichting, dat verzoeker beantwoordt aan de veiligheidsvoorwaarden en geen ernstige inbreuken heeft begaan tegen de deontologie, dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout begaat en dat de motieven niet relevant zijn; dat hij verklaart dat de feiten dateren van bijna vijf jaar voordat de bestreden handeling gesteld is, dat hoewel de verwerende partij rekening mag houden met feiten die geen aanleiding gegeven hebben tot een strafrechtelijke veroordeling, met betrekking tot dit onbetekende feit geen enkele strafrechtelijke procedure is ingeleid en het uiteindelijk geseponeerd is, dat de wet vereist dat de weigering ingegeven wordt door een ernstige inbreuk op de deontologie en niet door een inbreuk zonder meer, dat het oude moraliteitsbegrip in het voornoemde artikel 6, eerste lid, 8/, veel ruimer is dan de huidige veiligheidsvoorwaarden, dat hij met onderscheiden betrouwbaarheidsverklaringen aantoonst dat hij voldoet aan de moraliteitsvoorwaarden, dat zelfs in de veronderstelling dat het om een ernstige tekortkoming kan gaan, er rekening gehouden moet worden met feiten die dateren van na die tekortkoming, dat hij bewijst dat hij, nadat hij de volledige verantwoordelijkheid voor dat feit op zich genomen heeft, aan zijn leven, na zijn moeilijke levensloop, weer richting gegeven heeft en verschillende verklaringen overlegt die daarvan getuigen en dat gedurende een periode van vijf jaar zich geen enkel nieuw relevant feit heeft voorgedaan; dat hij voorts stelt dat er geen gepaste kwalificatie is voor de feiten, in zoverre de verwerende partij het feit kwalificeert als oplichting, terwijl de administratieve overheid niet gemachtigd is om kwalificaties te bezigen die ontleend worden aan het strafrecht, behalve bij veroordeling uitgesproken door de strafgerichten, dat het

feit niet past in de werkingssfeer van titel IX, hoofdstuk II, afdeling III, van het Strafwetboek, met het opschrift "Oplichting en bedriegerij", dat de verwerende partij zeker rekening gehouden heeft met die ongepaste kwalificatie van de feiten, in plaats van met de werkelijke draagwijdte ervan en dat de motivering derhalve niet voldoet;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 juni 1999 tot wijziging van de voornoemde wet van 10 april 1990 blijkt dat zowel voor het leidinggevend personeel als voor het uitvoerend personeel van de bewakingsondernemingen sanering in het bijzonder nodig was, dat om die doelstelling te bereiken, in de wet veiligheidsvoorwaarden ingevoegd zijn, dat aangezien die doelstelling niet bereikt kan worden door enkel een getuigschrift van goed zedelijk gedrag over te leggen, de wetgever de minister van Binnenlandse Zaken de mogelijkheid heeft geboden om een onderzoek te doen naar de veiligheidsvoorwaarden, welk onderzoek ertoe strekt "mogelijke inlichtingen van gerechtelijke, administratieve, professionele en ethische aard op te leveren", dat de minister van Binnenlandse Zaken over een bijzondere beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft de afgifte van een identificatiekaart en dat de verantwoordelijkheid voor het behoud van de openbare orde en de bescherming van de burgers bij hem ligt; dat zij aanvoert dat de minister van Binnenlandse Zaken voor het stellen van de bestreden handeling gesteund heeft op het verslag betreffende het moraliteitsonderzoek, waarin sprake is van twee processen-verbaal ten laste van verzoeker, waardoor geweigerd kan worden een identificatiekaart af te geven, dat nadat de verweermiddelen van verzoeker onderzocht zijn, er alleen rekening gehouden is met het feit van 14 maart 2000, dat de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld heeft dat dat feit, dat niet betwist wordt, vaststond, dat de "bewakingsondernemingen niet uitsluitend louter economische activiteiten uitvoeren, maar dat hun interventies eveneens nauw verbonden zijn met de openbare orde", dat de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld heeft dat dat feit een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie vormde, dat verzoeker met zijn gedrag immers aangetoond heeft dat hij niet het geschikte profiel had dat verwacht wordt van elke bewakingsagent, dat hij gepoogd heeft de eigenaar van het goed op te lichten en schade toe te brengen, zonder zich te houden aan de regels die gelden binnen onze samenleving, dat de seponering er niet aan in de weg staat dat feiten die op strafrechtelijk vlak niet zwaar doorwegen, op deontologisch vlak beoordeeld worden, dat de strafgerichten ertoe gehouden zijn een andere beoordeling te geven van de feiten die aan verzoeker ten laste worden gelegd, zonder daardoor de

bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken te bepalen, dat, wat betreft de omstandigheid dat de feiten oud zijn, de minister van Binnenlandse Zaken heel het verleden van de toekomstige bewakingsagent mag nagaan, dat de minister van Binnenlandse Zaken geoordeeld heeft dat het feit uit 2000 voldoende ernstig en recent was om in aanmerking genomen te worden, dat, wat de ernst van het feit betreft, elk dossier door de minister van Binnenlandse Zaken specifiek beoordeeld wordt, dat hij aldus de feiten die verband hielden met slagen en verwondingen niet in aanmerking genomen heeft als een ernstige tekortkoming aan de deontologie, dat het begrip "moraliteitsvoorwaarde" vervangen is door het begrip "veiligheidsvoorwaarde", aangezien de oude terminologie de verkeerde indruk deed ontstaan dat er mogelijk rekening gehouden werd met de morele opvattingen van de kaartaanvragers, dat de minister van Binnenlandse Zaken de feiten niet strafrechtelijk heeft gekwalificeerd, dat hij overigens niet gebonden is door de beoordeling van die feiten door de rechterlijke overheden, behalve wat de juistheid van de feiten zelf betreft, dat hij aandacht mag schenken aan feiten die niet noodzakelijkerwijs als overtredingen gekwalificeerd zijn of waarover geen rechterlijke beslissing genomen is, dat in het onderzoeksverslag daadwerkelijk sprake is van oplichting, maar daarin ook uitgelegd wordt om welke feiten het gaat, dat verzoeker op de hoogte was van de feiten, dat verzoekers raadsman zelf verwijst naar die kwalificatie en dat, gelet op hetgeen voorafgaat, de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing correct heeft gemotiveerd en in alle redelijkheid geoordeeld heeft dat de feiten uit 2000 een ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie van bewakingsagenten vormden; dat de verwerende partij er in haar laatste memorie aan toevoegt dat het "feit te voldoen aan de voorwaarde dat men dient te slagen voor de opleiding ad hoc, alleen betekent dat de betrokkene de verplichte lessen heeft gevolgd en geslaagd is voor de examens die daarop betrekking hebben" en dat "dat niet betekent dat men automatisch recht heeft op een bewakingskaart, niettegenstaande er door de wet geen andere voorwaarden worden opgelegd";

Overwegende dat in het enige middel in de eerste plaats de schending wordt aangevoerd van het proportionaliteitsbeginsel en van de redelijke uitoefening door de verwerende partij van de discretionaire bevoegdheid waarover zij krachtens artikel 6 van de voornoemde wet van 10 april 1990 beschikt; dat het eerste lid, 8/, van deze bepaling, dat de rechtsgrond vormt waarop de bestreden beslissing steunt, luidt als volgt:

" De personen die in een onderneming, dienst of instelling, bedoeld in artikel 1 een andere functie uitoefenen dan die welke beoogd worden in artikel 5, moeten voldoen aan de volgende voorwaarden :

8° voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden, noodzakelijk voor een uitvoerende functie, en geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie uitmaken en daarom raken aan het vertrouwen in de betrokkene";

dat daaruit volgt dat de feiten die aan de aanvrager van een identificatiekaart ten laste worden gelegd, een "ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie moeten uitmaken"; dat overigens, door de uitoefening van dat beroep te verbinden aan de voorafgaande afgifte van een identificatiekaart, de voornoemde wet van 10 april 1990 een beperking stelt op de uitoefening van een grondrecht, namelijk het recht op arbeid, gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet; dat ofschoon de vrije uitoefening van de beroepswerkzaamheden niet absoluut is en beperkt kan worden door of krachtens een wet, zoals in casu het geval is, die beperkingen evenwel gerechtvaardigd moeten kunnen worden met dwingende vereisten van algemeen belang en noodzakelijk moeten zijn en evenredig met die dwingende vereisten, waarvan het doel dan ook aanzienlijk moeilijker te bereiken is als andere minder dwingende maatregelen worden aangewend;

Overwegende dat de verwerende partij in casu de bestreden handeling grondt op een enkel feit van 14 maart 2000, namelijk de vervanging van het prijskaartje op een cd-rom in een warenhuis; dat het verweten feit vaststaat en niet wordt betwist; dat uit verschillende verklaringen van verzoeker gebleken is dat hij de feiten onmiddellijk erkend heeft en er de financiële gevolgen van gedragen heeft; dat er eveneens op gewezen moet worden, zonder dat daarmee het grondwettelijk beginsel van de scheiding der machten geschonden wordt, dat de procureur des Konings het dossier geseponneerd heeft; dat die beslissing erop wijst dat de verstoring van de sociale orde door de gerechtelijke overheden gering geacht is;

Overwegende overigens dat, behalve dat feit, uit het administratief dossier geen enkel negatief element blijkt wat het gedrag van verzoeker betreft; dat tussen het hem ten laste gelegde feit (maart 2000) en de bestreden handeling (januari 2005), zich geen enkel nieuw feit heeft voorgedaan dat een aanwijzing of een bevestiging zou kunnen zijn van dat soort gedrag van verzoeker, meer in het algemeen, van het bestaan van ernstige deontologische tekortkomingen, zodat het feit dat aanleiding gegeven heeft tot de bestreden handeling gezien moet worden als

een alleenstaand feit; dat verzoeker overigens heel wat verklaringen heeft overgelegd in die zin; dat verzoeker aan de hand van verklaringen van december 2002 en januari 2004 bewijst dat hij over de capaciteiten beschikt om de functie van bewakingsagent uit te oefenen;

Overwegende dat de verwerende partij bij de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid die haar wordt verleend door artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet van 10 april 1990, tot op zekere hoogte rekening dient te houden met de ernst van de feiten, maar ook met de context, de ouderdom ervan, het zich herhalen ervan, alsook met de persoonlijkheid van de aanvrager in het licht van de vereisten inzake openbare veiligheid; dat in casu, door met de bestreden handeling een bijna definitief verbod op te leggen om een beroep uit te oefenen waarvoor verzoeker de wettelijk voorgeschreven opleidingen heeft gevolgd en over de vereiste capaciteiten beschikt en daarvoor te steunen op een feit dat, objectief beschouwd en teruggeplaatst binnen de context, relatief onschuldig, eenmalig is en van lang geleden dateert, zodat het geen ernstige tekortkoming aan de beroepsdeontologie lijkt, de verwerende partij artikel 6, eerste lid, 8/, van de voornoemde wet van 10 april 1990 heeft geschonden; dat het enige middel in dat opzicht gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2005, waarbij geweigerd wordt om aan Jean THILMONT een identificatiekaart van bewakingsagent af te geven.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de Vie kamer, op negen mei tweeduizend acht door:

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.